

Arrest

nr. 185 546 van 19 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 18 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2017 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 8 november 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum lang verblijf in het kader van haar studies.

Op 15 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van het visum lang verblijf.

Op 24 juli 2013 dient de verzoekende partij nogmaals een aanvraag in voor een visum lang verblijf in het kader van haar studies.

Op 4 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van het visum lang verblijf.

Op 4 maart 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 4 maart 2015 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 19 december 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 04/03/2015 bij de burgemeester van Gent door W.(...) N.(...) D.(...), geboren te K.(...) op 10.01.1988, onderdaan van Kameroen, verblijvende (...), in toepassing van art 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 15 juli 1996 en 15 september 2006, is onontvankelijk.

MOTIVERING:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De verzoeker roept de studies aan de Ecole Supérieure de communication et de Gestion aan en het feit dat deze niet kunnen onderbroken worden als buitengewone omstandigheid. De buitengewone omstandigheid beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 is niet bedoeld als reden voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zou ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- en of verblijfplaats in het buitenland; het onderbreken van de studies is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene kan op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.

Bovendien was het verblijf van betrokkene toegestaan in functie van het volgen van een voorbereidend taaljaar om tijdens het academiejaar 2014-2015 toegelaten te worden tot de farmaceutische wetenschappen aan de Universiteit van Antwerpen. Betrokkene is niet gestart met deze studies, gezien hij het vereiste taalniveau, nl. niveau 5, niet behaalde.

Overwegende dat betrokkene geen enkele buitengewone omstandigheid aanhaalt, is de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid van oordeel dat de aanvraag onontvankelijk is. Bijgevolg wordt hij verzocht gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem heden betekend.”

Op 26 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing die tevens op 19 december 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

*“De heer / mevrouw, die verklaart te heten:
naam: W.(...) N.(...) D.(...),
geboortedatum: 10.01.1988*

geboorteplaats: K(...)
nationaliteit: Kameroen
In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 30 dagen na de kennisgeving / uiterlijk op

.....
REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

De vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Betrokkene verblijft reeds sedert 12/10/2013 op het grondgebied van België en zijn verblijfsvergunning is verstreken sedert 31/10/2014.

Bovendien is de aanvraag 9 bis ingediend op 04/03/2015 bij de burgemeester van Gent onontvankelijk verklaard op 26/06/2015."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat uitsluitend tegen de eerste bestreden beslissing wordt ontwikkeld, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

"4.1.1.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt (eigen onderlijning):

"(...)"

Luidens vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient de Dienst Vreemdelingenzaken de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden te beoordelen op het moment dat zij haar beslissing neemt over de aanvraag, i.c. 26/06/2016

4.1.2.

De verzoekende partij is ontegensprekelijk student aan de universiteit van Antwerpen in België.

In haar beslissing concludeert de Dienst Vreemdelingenzaken dat : "(...)"

Een tijdelijke terugkeer voor de verzoekende partij is nefast, aangezien verzoekende partij studeert. Verzoekende partij zal op zijn minst een volledig semester missen bij terugkeer. De aanvraag voor een visum is niet afgebakend en dit zorgt voor grote ongerustheid bij verzoeker.

Het zou onredelijk zijn dat verzoekende partij zou dienen terug te keren, met alle kosten die hiermee gepaard gaan, en voor een onbepaalde duur zijn studies opzij te schuiven. Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken is de onderbreking zogezegd slechts tijdelijk.

4.1.3.

Verder stelt de Dienst Vreemdelingen "(...)"

Op het ogenblik dat de beslissing genomen werd was verzoeker inderdaad niet gelaagd voor de taalttest. Echter twee maanden later behaalt verzoeker de gevraagde niveau 5.

4.1.4

Na het verstrijken van het verblijfstitel werd verzoekende partij aangemaand zich te gaan melden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Daarin wordt letter vermeld dat de betrokkene een bewijs van het indienen artikel 9 bis in te dienen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden.

In casu werd het vertrouwen van de verzoeker in de rechtszekerheid geschonden. Enerzijds dreigt de Dienst Vreemdelingenzaken met een bevel om het Rijk te verlaten, indien verzoeker geen gevolg zou geven aan de uitnodiging. Anderzijds neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag. Dit is tegenstrijdig. Het komt ook erg willekeurig over naar verzoekende partij.

Het vertrouwen van verzoekende partij in de Belgische staat is dan ook tijdelijk verloren. De beslissing Dienst Vreemdelingenzaken schendt niet alleen het vertrouwensbeginsel, maar eveneens verbod op de rechtsmisbruik. Immers werd gebruikt geeft de beslissing blijkt van een totale vorm van willekeur, door verzoeker zelf te vragen een verzoek conform artikel 9bis Vw in te dienen, maar het vervolgens zelfs niet aaneen onderzoek ten gronde te onderwerpen

Verzoeker is enorm bedroeft en ontgoocheld.

De Dienst Vreemdelingenzaken is onzorgvuldig te werk gegaan bij het nemen van haar beslissing.

4.1.5.

Het is duidelijk dat de hierboven genoemde elementen, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van het artikel van de Vreemdelingenwet die het de verzoekende partij onmogelijk maken om een verblijfsaanvraag in te dienen in zijn land van herkomst.

De beslissing dient dan ook vernietigd te worden.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker naar België is gekomen in het bezit van een studentervisum (Type D). Hij werd in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 31 oktober 2014. Hij diende op 26 juni 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in zijn hoedanigheid van student. Bij zijn aanvraag gaf hij aan dat hij zijn studies heeft aangevat aan de Ecole Supérieure de communication en de Gestion en dat die studies niet onderbroken ouden kunnen worden. Hieromtrent werd in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker op basis van een studentervisum eventueel kan terugkeren naar België om zijn studies alhier verder te zetten. Verzoeker toont niet aan dat hij de wens om zijn studies in België verder te zetten niet kan inroepen in een aanvraag ingediend in zijn herkomstland. In zijn verzoekschrift beperkt hij zich tot het inroepen van dat element dat reeds beoordeeld werd door het bestuur, zonder aan te tonen dat de beoordeling onredelijk zou zijn.

Verder werd in de bestreden beslissing erop gewezen dat het verblijf van verzoeker werd toegestaan in functie van het volgen van een voorbereidend taaljaar om tijdens het academiejaar 2014-2015 toegelaten te worden tot de farmaceutische wetenschappen en dat hij niet gestart is met die studies omdat hij het vereiste taalniveau niet heeft behaald. Waar hij stelt dat hij inmiddels wel het vereiste taalniveau heeft behaald, geeft hij zelf aan dat dit dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. Hierdoor kon het bestuur er dan ook geen rekening mee houden. Alleszins betwist verzoeker niet dat hij de studies farmaceutische wetenschappen, niet heeft aangevat.

Hij toont niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van een verkeerde voorstelling van feiten en evenmin dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd door het bestuur.

Het eerste middel is niet ernstig.”

2.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing

niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Bovendien betoogt de verzoekende partij niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de eerste bestreden beslissing is vergeten over een bepaald element te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.1. Waar de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt *in casu* een onderzoek van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of de verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van herkomst of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

De verzoekende partij stelt dat een tijdelijke terugkeer nefast is, daar zij studeert en op zijn minst een semester zal missen indien zij moet terugkeren naar haar land van herkomst om aldaar een visum aan te vragen.

De Raad stelt echter vast dat over dit element werd gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing: *“De verzoeker roept de studies aan de Ecole Supérieure de communication et de Gestion aan en het feit dat deze niet kunnen onderbroken worden als buitengewone omstandigheid. De buitengewone omstandigheid beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 is niet bedoeld als reden voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zou ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- en of verblijfplaats in het buitenland; het onderbreken van de studies is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene kan op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.”*

Door louter te herhalen dat zij studeert en daarom niet kan terugkeren, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing niet. Waar de verzoekende partij met haar betoog wilt bekomen dat de Raad haar aanvraag beoordeelt, wijst de Raad dat hij enkel bevoegd is om een wettigheidstoezicht uit te oefenen over de bestreden beslissing en hij zich geenszins in de plaats kan stellen van de gemachtigde van de staatssecretaris om de aanvraag te beoordelen.

Verder stelt de verzoekende partij dat zij op het moment dat de eerste bestreden beslissing werd genomen niet geslaagd was voor een noodzakelijke taaltest – zoals wordt gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing – maar dat zij twee maanden later toch het gevraagde niveau 5 haalde en dus uiteindelijk toch is geslaagd voor de taaltest. Voormeld gegeven doet geen afbreuk aan de motieven van de eerste bestreden beslissing, nu de verzoekende partij echter zelf aangeeft dat zij op het moment van het nemen van de eerste bestreden beslissing niet voor deze taaltest geslaagd was. De Raad wijst er op dat gemachtigde van de staatssecretaris enkel kan antwoorden op de elementen die op het moment van het nemen van de bestreden beslissing hem ter beschikking zijn gesteld. De gemachtigde van de staatssecretaris kan niet worden geacht rekening te houden met elementen die hem pas na het nemen van de bestreden beslissing ter kennis worden gesteld of met feiten die pas na het nemen van de bestreden beslissing hebben plaatsgevonden. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

De verzoekende partij betoogt verder dat de eerste bestreden beslissing tegenstrijdig is, daar de aanvraag van 4 maart 2015 onontvankelijk wordt verklaard, maar de verzoekende partij werd gevraagd via een brief om een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen. Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 26 februari 2015 kennis heeft genomen van een brief van de gemachtigde van de staatssecretaris waarin wordt gevraagd om binnen de 15 dagen een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen. De Raad wijst er echter op dat elke aanvraag afzonderlijk en op zijn eigen merites moet worden

beoordeeld. In artikel 9bis van de Vreemdelingenwet staat bepaald dat “*In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.(...)*”. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij moet aantonen dat er buitengewone omstandigheden zijn waardoor zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst om aldaar een visumaanvraag in te dienen. De verzoekende partij kan dus niet zomaar verwijzen naar een uitnodiging om een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen, opdat deze aanvraag ten gronde behandeld zal worden.

Door enkel te blijven volharden in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, toont de verzoekende partij niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kan de verzoekende partij er op aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling op de *supra* besproken punten. In de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhalen, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Verder voert de verzoekende partij geen andere grieven aan ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Zij betwist ook niet dat er op in de aanvraag aangehaalde elementen niet werd geantwoord in de eerste bestreden beslissing.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij bijgevolg niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.1.3.3. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het eerste middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.4. Het vertrouwensbeginsel is één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest *Vermeulen* (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat opdat de schending zou kunnen worden ingeroepen van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk het bestuur het door hem opgewekte vertrouwen niet mag beschamen, aan drie voorwaarden moet voldaan zijn, namelijk een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen. Zoals onder punt 2.1.3.1. werd besproken dient elke aanvraag op zijn eigen merites te worden beoordeeld en dient de verzoekende partij aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn om de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te rechtvaardigen. Bovendien blijkt uit de voorgaande bespreking niet dat de

motieven van de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk of kennelijk onjuist zijn. De verzoekende partij toont enerzijds wel aan dat haar werd gevraagd om een aanvraag in te dienen, maar ze toont niet aan dat haar werd beloofd dat deze aanvraag ten gronde bekeken zou worden. Elke aanvraag dient te beantwoorden aan de wettelijke voorwaarden, *in casu* dienen er buitengewone omstandigheden te zijn om de aanvraag van 4 maart 2015 ontvankelijk te verklaren. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Tevens toont de verzoekende partij niet aan dat er sprake is van enig rechtsmisbruik. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel, dat uitsluitend ten aanzien van de tweede bestreden beslissing wordt ontwikkeld, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de hoorplicht.

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

“4.2.1.

Het bevel om het grondgebied te verlaten louter gemotiveerd als volgt: “(…)”

4.2.2.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt in volledigheid als volgt:

“(…)”

Uit deze bepaling blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene. Toch wordt deze individuele situatie niet betrokken in de beslissing.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er inderdaad niet van om rekening te houden met het duidelijk omschreven artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de internationale verdragen, alsook met de Grondwet.

Bij het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten dient de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook op expliciete wijze te argumenteren waarom de toepassing van deze verdragsbepalingen niet kan plaatsvinden.

In het bevel tot verlaten grondgebied is hieromtrent niets gemotiveerd. De bestuursbeslissing is bijgevolg niet afdoende gemotiveerd.

4.2.3.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)

In casu is dit niet het geval.

Geen enkele vermelding naar de individuele situatie van de verzoekende partij wordt verricht.

De motivering van de bestreden beslissing van uitwijzing die helemaal niet ingaat op de uitzonderlijke verblijfssituatie van de verzoeker en zijn lopende studies, geeft aldus aanleiding om tot vernietiging van de bestreden beslissing over te gaan.

Uit de beslissing had immers moeten blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekers studies in rekening heeft genomen bij het nemen van de beslissing.

4.2.4.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Het legt de overheid de verplichting op om bij het nemen van een beslissing alle belangen tegen elkaar af te wegen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

De Dienst Vreemdelingenzaken sluit in casu op een onredelijke wijze haar ogen voor de eerder genomen beslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing is manifest onredelijk.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure 2006, nr. 235;)

Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten' zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, Le., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Uit de beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld.

4.2.5.

De kwestieuze uitwijzingsbeslissing schendt meerder internationale verdragsbepalingen.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

immers moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen en rekening te houden met de internationale verdragen, derwijze dat de particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoeker ernstig geschaad.

4.2.6.

Daarnaast wenst de verzoeker er op te wijzen dat hij nooit ordentelijk gehoord werd alvorens de bestreden beslissing werd genomen

De verzoeker heeft aldus geen verklaringen kunnen afleggen omtrent zijn privéleven in België, voordat de nadelige beslissing van het bevel tot verlaten grondgebied werd genomen.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt: "(...)"

4.2.7.

Deze bepaling geldt voor iedere rechtsonderhorige, onafhankelijk van diens verblijfsstatuut.

Naar aanleiding van een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (Arrest van het Hof van Justitie, tweede kamer, dd. 10/09/2013, zaak C-383/13 PPU, M.G Justitie), verklaart advocaat-generaal Wathelet: (...)

Het beschikkend gedeelte van het arrest gaan verder in dezelfde zin: (...)

Volgens het geciteerde arrest dringt het respect van het recht gegarandeerd door het artikel 41 van het Handvest zich op, zelfs indien de reglementering een dergelijke formaliteit niet uitdrukkelijk voorziet.

4.2.8.

Het is bijgevolg niet in overeenstemming met het artikel 1 van het Handvest dat de verzoeker niet gehoord werd alvorens de bijlage 13 hem werd afgegeven.

Verzoeker wenst evident gehoord te worden omtrent zijn verblijfssituatie in België.

Het niet respecteren van deze fundamentele verplichting tot horen tast de bestreden beslissing verrat in de bijlage 13 aan.

4.2.8.

Bij het uitoefenen van haar wettigheidscontrole, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de vereiste belangenafweging niet heeft plaatsgevonden en dat de huidige beslissing dan ook vernietigd dient te worden."

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partij:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist dat hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Het determinerende motief op grond waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, wordt door verzoeker niet betwist.

De beslissing werd vervolgens als volgt gemotiveerd: "(...)"

Het recht te worden gehoord, dat is verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, betekent niet dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt terzake: "(...)"(HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Het stond aan verzoeker vrij om via de geijkte wegen aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf en zo de rechten uit te putten waarover hij meent te beschikken. In het kader daarvan stond het hem vrij om aan verwerende partij alle volgens hem nuttige inlichtingen te verschaffen en de volgens hem nuttige opmerkingen kenbaar te maken in het kader van de buitengewone omstandigheden, zoals vereist door artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wettelijke basis op grond waarvan verzoeker zelf een aanvraag indiende.

Bij de beoordeling van die aanvraag werd door de verwerende partij rekening gehouden met de door verzoeker aangebrachte elementen, waaromtrent gemotiveerd werd in de onontvankelijkheidsbeslissing. Hij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken.

Waar verzoeker thans wijst op het gezinsleven dat hij zou hebben, dient te worden vastgesteld dat verzoeker hieromtrent verder geen duiding geeft. Dergelijk ongestaafd betoog kan niet weerhouden worden.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Het vaag en algemeen betoog van verzoeker m.b.t. een gezinsleven laat geenszins toe te besluiten dat hij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Hij toont niet aan welke elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is niet ernstig."

2.2.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de tweede bestreden beslissing wordt de juridische grondslag opgenomen, namelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven in de tweede bestreden beslissing. Zo wordt er gesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan waartoe zij werd gemachtigd door haar visum. De verblijfsvergunning is verstreken sedert 31 oktober 2014. Bovendien werd de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard op 26 juni 2015.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij betoogt dat omtrent haar persoonlijke situatie niet wordt gemotiveerd. Zij verwijst daarvoor naar haar studies. In de tweede bestreden beslissing wordt echter gemotiveerd dat de aanvraag van de verzoekende partij op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. In deze beslissing wordt uitvoerig gemotiveerd omtrent de studies van de verzoekende partij en dat dit geen buitengewone omstandigheid is.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de tweede bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd doordat de verwerende partij niet heeft gemotiveerd waarom de toepassing van internationale verdragen niet kan plaatsvinden, laat zij na te verduidelijken over welke internationale verdragsbepalingen zij het *in casu* heeft en waarom hierover gemotiveerd had moeten worden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.3.1. Waar de verzoekende partij de tweede bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt *in casu* een onderzoek van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij langer in het rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd
(...)”*

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een vreemdeling aan één van de opgenoemde voorwaarden voldoet, de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten kan, en in sommige gevallen moet, afgeven. De bepaling vereist geen verdere motivering dan waarom een bepaalde vreemdeling voldoet aan één van de opgesomde voorwaarden.

In casu betwist de verzoekende partij niet dat haar studentervisum is verlopen sedert 31 oktober 2014.

De verzoekende partij voert eveneens de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

De verzoekende partij toont niet aan dat met één van deze elementen geen rekening werd gehouden bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er dient ook gewezen te worden dat de mogelijke studies van de verzoekende partij geen element is waarmee volgens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden. Bovendien werd – zoals eerder gesteld – er rekening gehouden met de studies van de verzoekende partij bij de beoordeling van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 26 juni 2015 onontvankelijk verklaard. De tweede bestreden beslissing werd op dezelfde dag genomen, op dezelfde dag als de onontvankelijkheidsbeslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht en er wordt in eenzelfde verzoekschrift beroep aangetekend tegen beide beslissingen. De verzoekende partij kan dus niet voorhouden dat zij niet op de hoogte is van de motieven van de eerste bestreden beslissing en dat er op het moment van het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening is gehouden met haar persoonlijke situatie.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de tweede bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.3.2. De verzoekende partij verwijst naar de hoorplicht, zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de rechtspraak daaromtrent van het Hof van Justitie. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog omtrent artikel 41 van het Handvest. Zij concretiseert niet welke specifieke omstandigheden zij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop. Bovendien werd het bevel om het grondgebied te verlaten pas afgegeven, nadat de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De verzoekende partij toont niet aan dat de elementen waarover zij gehoord wilt worden, niet had kunnen aanvoeren bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Uit het voorgaande blijkt dat de tweede bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk werd genomen of gesteund is op kennelijk onjuiste overwegingen. Dit onderdeel is dan ook ongegrond.

2.2.3.4. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de tweede bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS